

မိဖုရား  
ဓာတ်ပုံ

လမင်းထိုထို

မောင်

ဒုတိယအကြိမ်

နှုတ်ခွန်းဆက် ...

အမှာ စာသဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်သူတွေကို တိုက်ရိုက်နှုတ်ဆက်စကား ပြောခြင်းလို့ ပဲ ခံစားပေးစေချင်ပါတယ်။

ကျွန်မ တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

စာအုပ်အသစ်တွေ ရေးနိုင်နေသရွေ့ ဒုတိယအကြိမ်တွေ မထုတ်ဝေဘူးဆိုတဲ့ အတွေးလေးပါ။ စာဖတ်သူတွေကို ဇာတ်လမ်းအသစ်လေးတွေ ဖတ်စေချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ စာရေးသက် နှစ်သုံးဆယ်ကျော်လာချိန်မှာ ကျွန်မအတွေးတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာပါတယ်။

နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ ကျွန်မ စာအုပ်တွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်သုံးဆယ်က မဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူတွေ အသစ်ရှိလာသလို ဖတ်ဖူးခဲ့ပြီး မှတ်မိတစ်ဝက် မေ့တစ်ဝက် သတိတရရှိနေသူတွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ စာဖတ်ပရိသတ် အတော်များများက အရင်က စာအုပ်ဟောင်းလေးတွေ ဒုတိယအကြိမ် အမှတ်တရ ပြန်ထုတ်ဝေပေးပါဆိုတဲ့ တောင်းဆိုမှုလေးတွေ အမြဲပြုကြပါတယ်။

ဟိုအရင်က ကျွန်မစာအုပ်လေးတွေဟာ တစ်လခွဲ၊ နှစ်လမှာ တစ်အုပ်နှုန်း ပုံမှန်ထွက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ တစ်ဖက်က လူမှုရေး ပရဟိတလုပ်ငန်းလေးတွေနဲ့ ကျွန်မစာအုပ်တွေ တစ်အုပ်နဲ့ တစ်အုပ်ကြား အ

ချိန်အနည်းငယ် ကွာဟလာပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှ ကျွန်မ စိတ်ကူးမိပါတယ်။ ပရိသတ်နှစ်သက်စွဲမက်ခဲ့တဲ့ အချို့သော ဝတ္ထုလေးတွေကို အခါအားလျော်စွာ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေပေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလေးပါ။

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေဖို့ ကျွန်မရွေးချယ်တဲ့ အခါ စာဖတ်ပရိသတ်အများစုကလည်း အတောင်းဆိုဆုံးဖြတ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ Master Piece လိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ “မောင်” စာအုပ်ကလေးကိုပဲ ပထမဆုံး စာအုပ်အဖြစ် ကျွန်မ ရွေးချယ်မိပါတယ်။

မောင်ဟာ ၁၉၉၀ မှာ ဒါရိုက်တာ စင်ရော်မောင်မောင်၊ ရန်အောင်၊ မေသန်းနုတို့ နဲ့ ဗီဒီယိုနှစ်ခွေတွဲ၊ ၁၉၉၃-၉၄ မှာ ဒါရိုက်တာ ပန်းချီစိုးမိုး၊ စိုးသူ၊ စိုးမြတ်သူဇာတို့ နဲ့ ရုံတင်ကားကြီး၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ ဒါရိုက်တာ စင်ရော်မောင်မောင်၊ နေတိုး၊ အိန္ဒြာကျော်ဇင် တို့ နဲ့ ရုံတင် DVD ကားအဖြစ် ရသတစ်မျိုးစီ သုံးကြိမ်ရိုက်ကူးပြီးသား ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ထပ်မံရိုက်ကူးဖို့ ကမ်းလှမ်း စီစဉ်မှု ရှိထားဆဲ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပါ။

အခု ဒီစာအုပ်လေးကို အမှတ်တရအဖြစ်သာ ပြန်လည် ထုတ်ဝေတာဖြစ်တဲ့ အတွက် စောင်ရေ အနည်းငယ်သာ ရိုက်နှိပ်ပါတယ်။ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းချင်တဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ ဆန္ဒပြည့်ဝပါစေလို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်ရှင်။ ဇာတ်လမ်းသစ် စာအုပ်သစ်တွေကိုလည်း ကျွန်မ ဆက်တိုက်ရေးသား ထုတ်ဝေသွားဦးမှာ ပါ။ နှစ်သုံးဆယ်ကျော်တိုင်တိုင် မငြီးမငွေ့ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ဖတ်ရှုအားပေးနေကြတဲ့ ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် အားလုံးကို ရိုသေလေးစားစွာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။

မေတ္တာများ ဖြင့် ...

လမင်းမိုမို



မောင် ...

နှောင်တွယ်ရစ်ငင် ... သံယောဇဉ်ကို

မအိုမဟောင်း ... ဘဝပြောင်းထိ

ငြိစွဲမြဲခိုင် ...

ပိုင်ချင်တယ် ...။

## အခန်း (၁)

မိုးခြိမ်းထစ်ချုန်းသံ ကြားလိုက်ရတာမို့ ယွန်းမီခေါင်းကလေးက မိုးပေါ်မော့ကြည့်မိလျက် သား ဖြစ်သွားရသည်။ တိမ်ရိပ်တွေက ရုတ်တရက် ညှို့မှိုင်းမည်းမှောင်လာနေပြီ။

လက်ထဲက ကိုင်လျက်သား လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်၊ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လွယ်ထားသော သိုးမွေးလွယ်အိတ်အစိမ်းထဲ ထိုးသွင်းထည့်ရင်း ထီးပြာပြာကလေးကို လွယ်အိတ် ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထီးကို လွယ်လင့်တကူ ဖွင့်နိုင်အောင် ပြင်ကိုင်ကာ သုံးဆယ့်နှစ်လမ်းထဲမှ အနော်ရထာလမ်း ဘက်ဆီ ယွန်းမီ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်၏။

“မို့စာအုပ်တွေပေး၊ မို့ထီးလည်း ပေး၊ မောင့်လက်မောင်းကို ကိုင်လိုက်၊ ဒီဘက်တိုး”

နားနားကိုကပ်ကာ တီးတိုးပြောသံကြားလိုက်ရင်း ယွန်းမိုးမိုး ကြက်သီးကလေးတစ်ဖြန်း ထသွားရသည်။ ဘယ်ဘက်ဘေးကို ဆတ်ခနဲပင် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ လမ်းခုလတ်မှာ ပင် မျှော်လင့်ချက်တို့ က ဖျတ်ခနဲ ကွဲလွင့်ပျောက်ပျက်ကုန်ရစ်သည်။ ဘေးမှာ လည်း ဘယ်သူမှ ရောက်လာတာမဟုတ်။ ဘယ်သူမှ လာပြီး ကပ်ပြောလိုက်ခြင်းမရှိ။

ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ပေမယ့် ယွန်းမိုးမိုး ကိုယ့်လိပ်ပြာကို ကိုယ်ရှက်လိုက်မိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို သွားချွန်ချွန်ကလေးနှင့် ဖိကိုက်ကာ အံကြိတ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ... မျက်ဝန်းထဲ မြင်နေရသော မောင့်မျက်နှာကို မတားသာ မဆီးသာ လွမ်းလိုက်မိရင်း ... ယွန်းမိုးမိုး မျက်ရည်ရစ်ဝဲရသည်။

ရုတ်တရက် ပျောက်သွားရက်တဲ့ မောင်။

သတင်းစုံစမ်းဖို့ နေနေသာသာ ... သူ့လိပ်စာဘာ၊ သူ့မိဘ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာကိုတောင်မှ လုံးဝမသိရတာ။ “မောင်” ဆိုသော ခေါ်စရာ အမည်ကလေးတစ်ခုသာ ယွန်းမိုးမိုး သိခွင့်ရခဲ့သည်။ လွန်လွန်းတာပေါ့ဟု လူတိုင်း ပြက်ရယ်ပြုချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပါပဲ။

သူ့နာမည်ကိုပင် သေချာသလား၊ မသေချာသလား ယွန်းမိုးမိုး မရေရာ။ အေးတိအေးစက် ငေးတိငေးငိုင်နှင့် ဇာတိဇာတ်မြစ် ပျောက်ဆုံးနေသည့် လူတစ်ယောက်ကို ယွန်းမိုးမိုး မျက်စိမရှိသလို စုံလုံးကန်းအောင် ချစ်ခဲ့ဖူးတာသည် ခုတော့ အိပ်မက်ပါပဲလား မောင်ရယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်မိုးလင်းလျှင် ယွန်းမိုးမိုး ရှိရာရောက်လာတတ်ကာ ယွန်းမိုးမိုး နံဘေးမှာ ပဲ အရိပ်ကလေးလို တတွဲတွဲ ရှိခဲ့ဖူးသော မောင့်ကို အရမ်းကိုပဲ လွမ်းရသည်။

ကျောင်းဆိုလည်း သူပါ။ စာအုပ်ဆိုင်အတွက် မြို့ထဲထွက် စာအုပ်ဝ

ယ်လည်း သူပါ။ ဈေးသွားလည်း သူပါ။ မပြန်မချင်း ယွန်းမှီကိုသာ ရှိရွန်း  
မှောင်နေသော မျက်ဝန်းလဲ့တွေနှင့် တမြတ်တနိုး ငေးစိုက်ကြည့်နေတ  
တ်ကာ ... ညမိုးချုပ်မှ ဘယ်မှာ ရှိမှန်း မသိရသောအိမ်ကို တစ်ယောက်  
တည်း ပြန်သွားတတ်သော မောင်။

ယွန်းမှီရှိရာကို သူ ရောက်မလာတော့တာ တစ်လလောက် ရှိနေပြီ။  
ပြန်လာဦးမှာ လား၊ မပြန်လာတော့ဘူးလား ဆိုတာလည်း မသေချာ။ ဘ  
ယ်မှာ ရှာရမည်မှန်း မသိရတာမို့ ... မှီ ... စိတ်လည်း ပူသည် ။ မျက်ရည်  
ကျမိခြင်းဆိုတာတော့ ရေတွက် လက်ချိုးဖို့ ရာ မလွယ်ကူတော့သည့် အ  
ထိပါပဲ။

ဂျင်းဘောင်းဘီ ဖြူတူတူဝတ်ထားသော အရပ်မြင့်မြင့်  
အသားဖြူဝင်းဝင်း အမျိုးသားများကို မြင်လျှင် ... သူများ လားဟု ရင်တ  
ခုန်ခုန်နှင့် လိုက်လံငေးမော စိုက်ကြည့်ရတာအမော။

အနော်ရထာလမ်းမပေါ် မှီ ရောက်လာသည် ။ မိုးကောင်းကင်လိုပဲ  
ယွန်းမှီလည်း စိတ်တွေပိုလို့ အုံ့မှိုင်းလာရ၏။ ဒီနေ့တော့ မောင့်ကို အ  
ထူးတလည် လွမ်းလှသည် ။ စိတ်တွေလည်း တစ်မျိုးကြီး မအီမသာ ဖြစ်  
နေရသလိုပင်။

ဘတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ဘေးမှ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် လူရွ  
ယ်တစ်ယောက်ကို သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေမိလိုက်သေးသည် ။ မှီ  
ဘတ်စ်ကားစီးတိုင်း သူ့လက်မောင်းကို အားပြုတွယ်မှီထားစေခဲ့သော  
မောင် ... ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

မှီထံမှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းပစ္စယ ဝန်စည်စလွယ်တို့ ကို သူသာ သယ်ပိုး  
ကာ ... အကြင်နာ အယုယကြီးလှတဲ့ မောင် ... ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။  
မှီစကားတစ်ခွန်းကို စိတ်ဆိုးထိခိုက်သွားပုံ ရပေမယ့် မှီစကားက အမှား

မှ မဟုတ်တာဘဲလေ။

ငေးမိငေးရာ ငေးကာ ယွန်းမှီ မျက်ရည်ပိုမိုရစ်ဝိုင်းလာရသည် ။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်သူ တိုင်းကို “မောင်”အထင်နဲ့ လိုက်ပြီး ကြည့်နေမိတတ်တာကိုသာ မောင်သိရင် မှီရိုရာကို အပြေး ပြန်လာချင်စိတ် အနည်းငယ် ပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာကောင်းပါရဲ့ ။

မောင့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသော မှီဒေါ်လေးငယ်ပင်လျှင် မောင့်ကို သတိရနေတတ်သေးတာ။ မျက်ကန်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့ရသော မှီဆိုလျှင် မောင် စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့။

မှီသူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင်ကြမှာ စိုးတာမို့ ... မှီ ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် မှီ ... နှလုံးသားတွေကတော့ ချည့်နဲ့ ပဲ့ကြွေနေပြီ မောင်ရယ်။

“မေမေ ... ဟိုဟာ ဘာကားကြီးလဲ”

ကလေးတစ်ယောက် မေးလိုက်သံကလေးက ယွန်းမှီ နောက်ဘက်နားမှ ထွက်ပေါ်လာတာမို့ အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်ကာ ယွန်းမှီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

ခုနစ်နှစ်အရွယ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ချာတိတ်ကလေးတစ်ဦးက သူ့မိခင်လက်ကိုတွဲကာ ကားဂိတ်မှာ ရပ်နေရင်း ... မလှမ်းမကမ်းမှာ ငြိမ့်ခနဲရပ်လိုက်သော ကားကြီးကို လက်ညှိုးညွှန် မေးလိုက်ခြင်းပါပဲ။

“မေမေလည်း မသိဘူး သား”

မိခင်ဖြစ်သူ ဖြေသံကို ကျောဘက်မှ ထပ်မံကြားရသည် ။ ယွန်းမှီ ... သိပ်စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်ပေမယ့် ကားကြီးကိုတော့ ငေးမိငေးရာ ငေးမိနေသေး၏။

ဒီလို လူရှုပ်ရှုပ်ရှိရာ ဘတ်စ်ကားဂိတ်လို နေရာမျိုးနှင့် မလှမ်းမကမ်း မှာ ဘာကိစ္စကြောင့်များ လာရပ်ပါလိမ့် ...။ တဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မီးခိုးရင့်ရောင် ဗော်လ်ဗို (760) ကားကြီးကို လူတိုင်း လိုလို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်နေကြ၏။ တငေးတမောနှင့် ကားကိုယ်ထည်ကို တစ်စုံတစ်ခုနှင့်များ မတော်တဆ ထိခိုက်ပွတ်တိုက်မိကြလျှင်တော့ ဒုက္ခပဲ ဟု ... တွေးလိုက်မိဆဲပင် ... ကားရှေ့ခန်း တံခါး တစ်ချပ်က အသံမမြဲ ည်ဘဲ သိမ်မွေ့စွာ ပွင့်လာသည်။ ။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာတာကို အမှတ်တမဲ့ပင် လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။ ကြည့်နေ ရင်းပင် ... အမျိုးသမီးက ယွန်းမှီ ရပ်နေရာအနား ရောက်လာသည်။ ။

“မမလေးက ... မယွန်းမှီမှီ ဟုတ်ပါသလား”

“ရှင်”

ယွန်းမှီ မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ အရမ်းပင် အံ့သြသွားရသည်။ ။ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ ... ထိုအမျိုးသမီးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ အမျိုးသမီးက ယဉ်ကျေးရုံကျိုးစွာ ပြုံးရင်း ...

“မမလေးက ယွန်းမှီမှီ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မှီ တွေတွေကလေး ဖြေလိုက်သည်။ ။

“ကျွန်မတို့ သခင်က မမလေးကို ဖိတ်ကြားလိုက်လို့ ပါ”

“မှီကို”

ပိုပြီး အံ့သြသွားရကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ယွန်းမှီ ဝေ့ကြည့်လိုက်

မိသည် ။ အားလုံးက ဝိုင်းပြီး အကဲခတ်နေကြ၏။ မှီက ဆံပင်ရှည်က လေးများ နှင့် မျက်နှာကို ငဲ့ချကွယ်ကာ ...

“မှီကို ဘယ်သူက ဖိတ်ခိုင်းတာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ လဲဟင်”

ယွန်းမှီ မျက်လုံးကလေးများက ဝိုင်းစက်နေရ၏။ ပန်းနုသွေး ပြေးနေသော နှုတ်ခမ်းထူထူ အာအာကလေးကလည်း မဟတဟ ပွင့်နေရသည် ။ ကားကိုတစ်လှည့် အမျိုးသမီးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ ... ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်။ မှီထက် အသက်ကြီးပုံရပေမယ့် မှီကို မမလေးဟု ခေါ်ပုံ ကြောင့်လည်း အံ့ဩရပြန်သည် ။

“မမလေးကို ကျွန်မတို့ ရဲ့ သခင် စစ်နေဗလက ဖိတ်ကြားလိုက်တာပါ”

“ရှင် ... ဘယ်သူက”

“သခင် ... စစ်နေဗလကပါ”

“အဲ ... အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

အမည်ခွဲခွဲက နားထဲကို ခပ်ထောင့်ထောင့်။ သို့သော် စေးစေးပိုင်ပိုင် စွဲစွဲငြိငြိ နိုင်လှစွာ ဝင်ရောက်လာသည် ။

“မမလေးရယ် ... ရန်ကုန်မှာ နေဗလဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မကြားဖူးတဲ့ သူ နည်းပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ တင် မကပါဘူး၊ ဗမာပြည်ထဲက မြို့ကြီးတော်တော်များများမှာ ဒီအမည်ကို သိပါတယ်”

“အင် ... နေဗလ၊ မှီတော့ နေဗလဆိုတဲ့ ချိန်းစတိုးဆိုင်တွေ နာမည်ပဲကြားဖူးတယ်၊ ရန်ကုန် မှာ လည်း နေရာတကာ၊ ပြီးတော့ ... မြို့ကြီးတော်တော်များများမှာ လည်း ရှိနေတဲ့ နေဗလချိန်းစတိုး ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒါတွေကိုပဲ ပြောတာပါ”

“ဟိုမှာ တင် လှမ်းမြင်နေရသေးတယ်လေ ... နေဗလ ချိန်းစတိုးဆိုတာ”

ယွန်းမှီက မလှမ်းမကမ်းမှ လေးထပ်အဆောက်အဦတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြောမိသည်။ ။ အမျိုးသမီးက ခေါင်းငဲ့ကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံး ခေါင်းညိတ်၏။ သူ့အပြုံးက လိုအပ်တာထက် ပိုပြီး ချိုသာကျိုးနွံသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ် မမလေး၊ နေဗလ စတိုးတွေ ... ကုန်တိုက်တွေ...တည်းခိုခန်းတွေကို ပိုင်တဲ့ . . . ကျွန်မတို့ ရဲ့ သခင် ဦးစစ်နေဗလက မမလေးကို ခေါ်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ကြားလိုက်တာပါပဲ”

“ဟင် ... မှီမှ ဦးစစ်နေဗလကို မသိတာ”

ယွန်းမှီ ခေါင်းကလေး ယမ်းကာ ပြောမိသည်။ ။ “နေဗလ” လုပ်ငန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သော ဦးစစ်နေဗလ ဆိုတော့ တော်ရုံသူဌေးကြီးကမှာ မဟုတ်။ ဘာဖြစ်လို့ မှီကို တွေ့ချင်ရတာပါလိမ့်။ မှီကိုလည်း ဘယ်လိုသိနေပါလိမ့်။

မောင့်ကို မြင်ယောင် လွမ်းဆွတ်နေမိခြင်းတွေပင် တစ်ခိုက်တစ်တန့်တော့ ပျောက်ပျက်ကာ ထူးဆန်းအံ့ဩမှုနှင့် ... မျက်ဝန်းကလေး ကြောင်နေရလေသည်။ ။

“သူကလည်း မမလေး သူ့ကို သိတယ်လို့ မပြောလိုက်ပါဘူး၊ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ခဏလိုက် ပါခဲ့ဖို့ သာ တောင်းဆိုလိုက်တာပါ”

“ဘာကို ဆွေးနွေးမှာ လဲဟင်”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“မှီက အဲဒီ ဦးစဝ်နေဗလကိုမသိတော့ ဘယ်လိုလိုက်ရဲပါ့မလဲ၊ ဘာ ဆွေးနွေးမယ်ဆိုတာကို လည်း မှီ မသိဘူး”

“သခင်ကလည်း ကျွန်မတို့ ကို ပြောမပြလိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မရ ရ အောင် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖို့ ကို တော့ အထပ်ထပ်မှာ လိုက်ပါတယ်၊ မမလေးပါ လာရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ပါလာပါလာ ... ရပါတယ်တဲ့ ၊ မမလေး ပါမလာရ င်တော့ ... ကျွန်မတို့ ကို သူ မျက်မာန်ရှုမှာ ပါ”

စကားအသုံးအနှုန်းတချို့က ယွန်းမှီနားထဲ သစ်ဆန်းနေသည် ။ “စ ဝ်နေဗလ” ဆိုသော အမည်ကလည်း ကြားရခဲ့သော အမည်တစ်ခုပါပဲ။

“စဝ်နေဗလ ဆိုတော့ စော်ဘွားတွေ ဘာတွေ နာမည်မျိုး ဖြစ်နေသ လိုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... သခင် စဝ်နေဗလဟာ ကမ္ဘောဇစော်ဘွားအနွယ် တစ်ခုရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက် တစ်ဦးပါ”

ယွန်းမှီ မျက်ခုံးပင့်နေမိရာမှ ပြန်မကျတော့။ စော်ဘွားနွယ်ဝင် က မ္ဘောဇတိုင်းရင်းသား တစ်ဦး။ ပြီးတော့ ... သူဌေးကြီးတစ်ဦးက မှီကို ဘာအဆက်အစပ်ကြောင့် တွေ့ချင်ပါလိမ့်။ စိတ်ဝင်စားမှုက ရင်ထဲစိမ့်ပျံ့ လာတာမို့ ... မှီ မငြင်းတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုက်ကာ ငြိမ်နေမိ လို က်သည် ။

နေဗလလုပ်ငန်းများ ပိုင်ရှင်ကို ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်ဟု တိကျစွာ မ သိဖူးပေမယ့် ... ထိုသူ သည် ရန်ကုန်မြို့မှ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးများ စာရင်းမှာ ထိပ်ဆုံးနေရာလောက်က ရှိနေမှန်းတော့ ပြောသံ ဆိုသံ မှီ ကြားဖူးသည် ။

“မမလေး တစ်ယောက်တည်း မလိုက်လိုရင် ခေါ်ချင်တဲ့ အဖော် ခေါ်

လာခွင့်ရှိကြောင်းလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်”

ရုတ်တရက်တော့ မောင့်ကို သတိရသည်။ ။ မောင်သာဆို လိုက်ခဲ့မှာပဲ။ တားလို့ ရမှာ မဟုတ်။ ခုတော့ မှီမှာ အဖော်ခေါ်စရာ မောင် မရှိ။ မှီမှာ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ရယ်လို့ ဒေါ်လေးငယ် တစ်ယောက်သာ ရှိတော့တာပါ။

“သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲ ဟင်”

“တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းပေါ်မှာ ပါ၊ လမ်းမပေါ်က တွေ့ရတဲ့ ခြံတစ်ခြံပါပဲ မမလေး”

မှီက လွယ်အိတ်ကိုင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါင်းလေးငုံ့လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစား နေမိသည်။ ။ ဒီသူဌေးကြီး မှီကို ဘာကြောင့် တွေ့ချင်မှန်း၊ ဘာတွေ ဆွေးနွေးလိုမှန်း တွေးမရ။ တွေးမရ လေ ... သိချင်လေ။

“မှီ ... မှီ အရမ်းတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှီ တစ်ခါမှ မသိဖူးတဲ့ သူ ဖြစ်နေတော့ ...”

“ညနေ ခြောက်နာရီမတိုင်ခင် မမလေးနေတဲ့ စမ်းချောင်းကို အရောက်ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်လို့ လည်း သခင်က မှာ လိုက်ပါတယ်”

“ဟင် ... မှီ စမ်းချောင်းမှာ နေတာကို သိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှီ ပါးပြင်ဖြူဝင်းဝင်းကလေးကို လက်ဝါးလေးတစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကိုင်ကာ အံ့ဩတွေဝေသွား ရသည်။ ။

“မမလေး ... အဲဒီရောက်တဲ့ အခါ ... သခင်နဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ ... ဆွေး

နွေးချင်စိတ် စကားပြော လိုစိတ် မရှိပါဘူးဆိုရင်လည်း ချက်ချင်းပြန်ပို့ပါ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ မိုးဖွဲကျ လာပြီ မမလေး၊ ကားထဲ ကိုကြွပါ”

မှီ မျက်တောင်ကလေး နှစ်ချက် သုံးချက် ခတ်လိုက်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

“မှီ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကားနဲ့ မှီ မလိုက်ချင်ဘူးရှင်၊ ဒီကားရှေ့က သွားပါ၊ မှီ နောက်က အငှားကားနဲ့ လိုက်ပါရစေ”

“မမလေး သဘောပါ၊ မမလေး ပါလာဖို့ သာ အဓိကပါရှင်”

အမျိုးသမီးက ရပ်နေရာမှ လမ်းမဘက်လှည့်ကာ အသင့်လာနေသော လေးဘီးကားတစ်စီး ကို လက်တားလိုက်သည် ။

ကားက မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်သွားသည် ။ မှီက ထိုအမျိုးသမီးနှင့်အတူ ကားနားသွားရပ်ရင်း ဘာမှ မပြောနိုင်သေးခင် အမျိုးသမီးကပဲ စကားစဆိုသည် ။

“ဟိုအနောက်ဘက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားက ရှေ့ကသွားပါမယ်၊ အဲဒီကားနောက်က လိုက်ပေး ပါ၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကိုပါ၊ ဟိုရောက်ရင် ကျသင့်ငွေ ရှင်းပါမယ်”

မှီက လေးဘီးကားနောက်ခန်းသို့ တက်ထိုင်လိုက်သည် ။ အမျိုးသမီးကလည်း သူ့ကားကြီးရှိ ရာသွားကာ ရှေ့ခန်းက ဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဘေးမှာ မောင်းသူတစ်ဦးပါတာကို မသဲမကွဲ မြင်ရ သည် ။

မီးခိုးရောင် ဗော်လ်ဗိုကားကြီး ကွေ့ကျော်ကာ ရှေ့ဘက်ရောက်သွားမှ ... လေးဘီးကားသမား က စက်နှိုးပြီး နောက်မှ လိုက်၏။ မှီ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည် ။ မှီ ... မှီ ... လိုက်

လာခဲ့မိပြီ။ မှန်သလား မှားသလား။ တစ်ခါမှ မသိဖူးသော အိမ်တစ်အိမ်  
ကို မှီ တစွန့်တစား လိုက်သွားသင့်သလား။ သူတို့ ပိုင်နက်ထဲ  
ရောက်သွားပြီဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခု အန္တရာယ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သော် မှီ ဘ  
ယ်သူ့ကို အားကိုးမှာ လဲ။

လူက ခုထိ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိဆဲဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ မမြင်ရ  
သေးသည့် ဦးစဝ်နေဗလ ကိုရော၊ ခုန အမျိုးသမီးကိုပါ ယုံယုံကြည်ကြ  
ည် ရှိနေမိသည် ။ ခုန အမျိုးသမီးရုပ်က ဖြူစင်သန့်ရှင်း လှသည် ။ သူ့ရုပ်  
ကလည်း တိုင်းရင်းသူတစ်မျိုး၏ ရုပ်မှန်း သိသာသည် ။

ရုပ်ရည်က မလှလွန်းပေမယ့် တည်ကြည်သိမ်မွေ့ခြင်း၊  
နူးညံ့သစ္စာရှိခြင်းတွေ ပေါ်လွင်နေ သည် ။

ဦးစဝ်နေဗလ ဆိုတာကိုလည်း အမည်ကြားရုံနှင့်ပင် မှီ နှစ်မြှိုက်သ  
ဘောကျနေရ၏။ ရိုးမှ ရိုးသားသော ကိစ္စမျိုးဟုတ်ရဲ့ လားဟု တွေးပင် မ  
တွေးမိ။

ယွန်းမှီမှီ ဆိုတာက ... ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် မိဘမဲ့ခဲ့ရတာမို့ ကို  
ယ့်အားကိုယ်ကိုး တတ်တာ အကျင့်ပါနေပြီထင်သည် ။ ဘာကိုမဆို မှီက  
လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ဝင်ရဲထွက်ရဲ လက်ရဲဇက်ရဲ ရှိလှ သည် ။ ဒေါ်လေးငယ်ပင်  
တစ်ခါတစ်ခါ ဩချယူရတတ်တာ။

ပြီးတော့ ... မှီက တစ်ခါတစ်ခါ လက်တွေ့ကျတတ်လွန်းသည် ။  
မောင်လို ယောက်ျား တစ်ယောက်ပင်လျှင် မှီ လက်တွေ့ဆန်လွန်းတာ  
ကို တစ်ခါတစ်ခါ လန့်သည် ဆိုပဲ။ ဘာကိုတွေးတွေး မောင်ပါလာပြန်  
တာမို့ မှီက ခေါင်းကလေးတစ်ချက်ခါကာ စိတ်ကို အေးအေးဆေးဆေး  
ထားလိုက် သည် ။

ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ကိုအေးအေးထားပေမယ့် ထူးဆန်းအံ့ဩမှုအရှိ

နံက သူဟာနှင့်သူတော့ သိသာလောက်အောင် ရှိနေ၏။ မှီရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် မြည်နေရတာကို ကြည့်ပါလား။

“လေးနာရီထိုးပြီ”

မွေးညင်းနုကလေးများ ရေးရေးရှိနေသော လက်ကောက်ဝတ်ဖြူဖြူမှ ရွှေရောင်နာရီကို မှီ ငုံ့ကြည့်ရင်း တိုးတိုးရွတ်မိသည် ။ အို ... မှီ ... မောင့်ကို သတိရပြန်ပြီ။ မောင် ဝယ်ပေးခဲ့သော တစ်ခုတည်းသော လက်ဆောင်ကလေး။

နာရီကလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း နံဘေးမှာ မောင်လာထိုင်နေသလိုပင် နွေးထွေးလာရ၏။ မောင့်ထံမှ ရတတ်သော မဆိုစလောက် သင်းကြိုင်သည့် ကိုယ်နံ့လေးပင် လေးပြည်ထဲပါလာ သယောင် စိတ်ကထင်မိသည် ။

မောင့်ပယောဂနှင့် ငေးမှိုင့်သွားတော့မလိုဖြစ်သော မှီ ကားရပ်လိုက်မှန်းပင် သတိမထားမိ လိုက်။ ရှေ့မှ အမျိုးသမီး လျှောက်လာမှ ပင် ခြံကျယ်တစ်ခုထဲ ရောက်ရှိနေပြီဟု သိမှတ်မိကာ ... လေးဘီးကားနောက်ခန်းမှ ဆင်းလိုက်၏။

ဆင်းလိုက်သည် နှင့် အနီရင့်ရောင်နှင့် ကြီးမားခွံထည်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို မြင်သည် ။ စော်ဘွားမျိုးနွယ်တစ်ဦး နေထိုင်ရာစံအိမ်ဖြစ်ထိုက်သည့် တိုက်ကြီးတစ်ဆောင်ပါပဲ။

“မမလေး ... အိမ်ပေါ် ကြွပါရှင်”

★

ယွန်းမှီ နှုတ်ခမ်းကလေးကို ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သည် ။ လက်ကနာရီကလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ လူက စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာရ၏။ ဆယ့်ငါးမိနစ်

ကျော်ငြိပဲ။

“မမလေး ... ခဏထိုင်စောင့်ပါ။ သခင် ဆင်းလာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသွားသော အမျိုးသမီးလည်း အိမ်ထဲဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ။ ပြန်ထွက်မလာ။ စိတ်ဝင်စားမိတာလေး တစ်ခုနှင့် စိတ်မြန်လက်မြန် လိုက်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှီ မကျေနပ် ဖြစ်လာ ရ၏။

ခုနက အငှားကားကို အပြင်မှာ ပဲ ရပ်စောင့်စေခဲ့သည် ။ ခုလောက် ဆို သူ စောင့်ရတာ ကြာချိန်နှင့် ကျသင့်ငွေက တော်ရုံတန်ရုံ ကမှာ မဟုတ်တော့။

“သခင်” လို့ ခေါ်ရတယ် ဆိုကတည်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားထဲက လူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ ပေါ့ဟု မှီ ထင်တော့ ထင်မိသား။ သို့ပေမယ့် သူကစပြီး ဘာမှန်းမသိ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သူပဲ။ ဒီလောက်တော့ အချိန်ဆွဲ ဟန်ရေးချဲ့မနေသင့်။

မှီ သက်ပြင်းကလေး တစ်ချက်ချကာ ထပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသော နီညိုရောင် ပိုးခန်းဆီးစကို မြင်လိုက်ရသည် ။ အသက်သုံးဆယ် အရွယ် လူတစ်ဦး အခန်းထဲရောက်လာကာ ခန်းဆီးစကို လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲဟပေးထား၏။ မှီကိုလည်း တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“သခင်လေး လာပါပြီ”

သူတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကပဲ တဖြင့်တမြတ် ဦးစားပေးပုံပေါ်နေတာမို့ ... မှီ ကိုယ်တိုင် ဖြိုလိုက်မိတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ... သိချင်ဇောနှင့် စိတ်လှုပ်ရှား သွားတာလား မဆိုနိုင်၊ မှီ ... ထိုင်နေရာ ရေမြှုပ်ကူရှင်ခင်း ဆ

က်တီမှ ထရပ်မိပြီး ဖြစ်သွားရ၏။

ခန်းဆီးစအဟကြားမှ လူတစ်ဦး ထွက်လာသည် ။

“ဟင်”

မှီ မျက်ခုံးကလေး ရုတ်တရက် ပင့်သွားရ၏။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးလည်း ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ် ထွက်သွားသလား ထင်ရသည် ။

“မောင်”

နှုတ်က တီးတိုးကလေးရွတ်မိရင်း မယုံနိုင်စိတ်က ရင်ထဲဝင်လာရသည် ။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူက ရှုပ်အင်္ကျီ ဖြူဖွေးဖွေးကို လက်ဖျားထိ ကြယ်သီးအစေ့တပ်ဝတ်လျက် လုံချည်က နှစ်နံစပ် ယောလုံချည် ညှိနက်နက်ကလေး ဝတ်ထားသည် ။

မောင်က ဂျင်းဘောင်းဘီ ဖြူတူတူနှင့် ဂျင်းဂျာကင် ခါးခပ်တိုတိုကို မချွတ်တမ်း ဖရိုဖရဲဝတ် တာ၊ ပြီးတော့ နေထိုင်လှုပ်ရှားပုံကအစ၊ ဒီလူက ခမ်းနားရှင်းသန့်နေသည် ။

ဒါပေမဲ့ ... ရုပ်က မောင်ပဲ၊ မောင်ပဲလေ။

ခေါင်းကလေး နောက်လာကာ မှီ ... ပစ်ထိုင်ချလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည် ။ သို့ပေမဲ့ ရှေ့ကလူ၏ အသရေက မှီကို ဟန့်တားပိုင်စိုး လွှမ်းမိုးထား၏။ ဒီလူ မတ်တတ်ရပ်နေခိုက် မှီ မထိုင်ဝံ့သလိုလို။

“မောင် ... လို့ ခေါ်လိုက်တာလား”

နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို အသာအယာဖွင့်ကာ စပ်နေဗလက မေးသည် ။ အသံတစ်ထပ်တည်း တူနေ ပြန်တာမို့၊ မှီ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စွာ မျက်နှာက

လေး ရှုံ့မဲ့သွားရ၏။

“မောင်ပဲ မဟုတ်လား”

မှီ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မေးလိုက်တော့ သူ ပြုံးသည် ။ ဟောတော်  
... မောင်က ဘယ်လို ပြုံးလိုက်တာပါလိမ့်။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်နှာသုန်မှု  
နံ့ မကြည်သာတတ်တာက လွဲလျှင် ... ဒီလို တစ်ဖက်လူစိတ်ကို မခံချိမ  
ခံသာအောင် နှိုးဆွကလိစေတတ်မည့် ရိသဲသဲ မဲ့တဲ့ တဲ့ အပြုံးမျိုး မောင်  
က မပြုံးတတ်။ မှီ အရမ်းအံ့ဩမှ င်တက်နေရသည် ။

စဝ်နေဗလ ပြုံးထားရာမှ နှုတ်ခမ်းကို စေ့သည် ။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု ပီ  
သွားတော့ မဲ့လိုက်သည့် သဏ္ဌာန်မျိုး ပိုမိုထင်ရှားသွားရ၏။ စိတ်ရှုပ်နေ  
သလို အံ့ဩမှုလွန်ကဲနေသလို ပွင့်ဟနေသော ယွန်းမှီမှီ၏ နှုတ်ခမ်းက  
လေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည် ။

ဒီနှုတ်ခမ်းလေးပေါ့။

ချစ်ဖွယ်သော စကားတို့ ကိုလည်း တီတီတာတာ ဆိုတတ်ကာ  
ခံပြင်းမျက်မာန်ရှုဖွယ်သော စကားတို့ ကိုလည်း ဖွင့်ဟပြောတတ်ခဲ့တာ။

ရင်ထဲမှာ မခံရပ်နိုင်အောင် စူးစူးရှရှ နာကျင်သည် ။ သည် မိန်းက  
လေးကို စဝ်နေဗလ မုန်းတီးလိုက်ချင်သည် ။

ဒေါသစိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ ဆက်တီညှိရင့်ရင့်ပေါ်  
ထိုင်ချလိုက်ရင်း ...

“ထိုင်လေ”

ယွန်းမှီ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်း ... ဆောင့်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်သည်  
။ သူ့ကို ကြောက်လန့် ရိုကျိုးနေစိတ်မျိုး မရှိတော့ဘဲ ... မျက်စောင်းတစ်  
ချက် ထိုးလိုက်မိရင်း ...

“မောင်က ... မှီကို အရူးလုပ်ခဲ့တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ကျုပ်နာမည် ... စင်နေဗလပါ”

“မောင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

ယွန်းမှီ မျက်ရည်ဝဲသွားရသည် ။ မာကျောအေးစက်သော ဒီလိုမျက်နှာမျိုး မောင့်ထံမှာ မှီ မမြင်ဖူးခဲ့။ မောင်ပဲ ဆိုတာကိုလည်း နှလုံးသားက သေချာနေလျက် လုပ်နေကိုင်နေပုံကြောင့်လည်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်သွားရသည် ။

“ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အိမ် ကျုပ်ရာမှာ ပုံမှန်ရှိနေတဲ့ သူပါပဲ၊ မှီသာ ... တော်တော်မှ ... အံ့ဩသွားရဲ့ လား”

“ဟုတ်တယ် ... မှီ ... အရမ်းအံ့ဩတယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေရှိရက်နဲ့ မှီ ဆီကို ခြေသလုံးအိမ် တိုင် လူတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အရူးဖြစ်အောင် လှည့်စားခဲ့ရတာ လဲ မောင်ရယ်”

မှီ ... မျက်ရည်ကလေး ဝဲတဲတဲဖြင့် ဆိုသည် ။

မှီ သိခဲ့သည့် “မောင်မောင်” ဟူသော အမည်နှင့် “မောင်” က လမ်းပေါ်ပဲ လျှောက်နေတဲ့ သူ လိုလို။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ လည်း ရှိပုံမရသော လူတစ်ယောက်၊ နေရပ်လိပ်စာရော အမည်ကိုပါ ဖျောက်ထားကာ မှီကို ဆန်းပြားစွာ ချဉ်းကပ်ချစ်ရေးဆိုခဲ့သူ။

တစ်ခါတလေ ငိုငိုတိုင် မှီတိုင်တိုင် ရှိတတ်ပေမယ့်၊ တစ်ခါတလေလည်း ပါးချိုင့်ရှည်ကလေးပေါ် အောင် ချစ်စဖွယ် ပြုံးတတ်သူ။ ဒေါ်လေးငယ်က မောင့်ကို သံယောဇဉ်နှင့် ခင်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ... အိမ်ခြေရာခြေမရှိ၊ အလုပ်အကိုင်မရှိသော ခပ်တေတေပုံစံကြောင့် သဘောတူပေးစားဖို့ တော့ တွန့်ဆုတ်ခဲ့တာ။ မှီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာတစ်ခုမှ မပြောဘဲ လျှို့

ဝှက်ထားတတ်သော နားလည်ရ ခက်သူ မောင့်ကို လက်ထပ်ပါမည်ဟု အဖြေပေးဖို့ မရဲမဝံ့ခဲ့တာတွေကို တရစပ် ပြန်လည်အမှတ်ရကာ ... မျက်ရည်စတွေက မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ ပိုပြီးတော့သာ များ လာရ၏။

မောင့်အခြေအနေကို သိလိုက်ရတာ မယုံနိုင်လောက်စရာပါပဲလား။ ပုံပြင်လိုလို အိပ်မက် လိုလိုပေမယ့် မောင့်ကို ဒီလိုအခြေအနေကြီးကြီး အဆင့်အတန်းရှိရှိထဲကဆိုတာ သိလိုက်တော့ ရင်ထဲ ငြိမ်းချမ်းဝမ်းသာမိ ပါသည် ။

မှီ ချစ်သော သူတစ်ယောက်က မြင့်မြင့်မားမားဆိုတော့ မှီ ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ရတာပေါ့။ မှီ ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပျော်ရွှင်သွားရတာကို ဝန်ခံလိုသည် ။

ပြီးတော့ ... ဒေါ်လေးငယ် အံ့ဩကျေနပ်သွားမှာ ကိုလည်း ကြိုသိန့်ငံသည် ။

“သိပ်အံ့ဩနေလား မှီ”

မောင့်အသံက အစကတည်းက ဩဇာသံပါသည် ။ ခုတခိုက်မှာတော့ အသံက ပိုပြီးတော့ကို မာဩအေးစက်နေတော့၏။

“အင်း ... အံ့ဩတယ်”

“ပြီးတော့ကော ...”

“မောင် ... ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မှီကို ဒီလိုခေါ်ယူတာလဲ၊ ခါတိုင်းလည်း မောင်ပဲ လာနေတာ ... မဟုတ်လား”

“မှီက ဘယ်မှာ နေသလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တယ်ဆို”

“မောင် ပြောပြလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ မောင် ဘာဖြစ်လို့ မှီဆီ မလာဘဲ

ကိုယ်ဖျောက်နေလိုက်တာလဲ ... ဟင်၊ တစ်လလောက်ရှိပြီ၊ မှီ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရတယ်သိလား၊ ဘယ်လိုက်ရှာရမယ်ဆိုတာလဲ မသိဘူး၊ ငိုချည်းပဲ နေရတာ”

ပြောရင်း မှီပါးပြင် ပန်းသွေးဝင်းဝင်းကလေးပေါ် မျက်ရည်ပေါက်တချို့ လျှောခနဲ စီးကာ လိမ့်ကာ ကျလာရ၏။ ယွန်းမှီမှီ ငိုနေတာကို စင်စစ်ဗလ မျက်ဝန်းများကျဉ်းသွားသည် အထိ ငေးမောစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

သိပ်ချစ်ရတဲ့ မှီ။ မှီ ငိုနေတာကို မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ မြင်ရတော့ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက် သွားရသည် ၊ သို့ပေမဲ့ ဒီထက် ထိခိုက်နှင့်ပြီးသား ခံစားချက်က ရှိနေပြီးသား။

မည်းနက်နေသော မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်း သန်သန်တွေကို စင်စစ်ဗလ တွန့်ပစ်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားစကားကို ခင်ဗျား သတိရသေးလား မှီ၊ ဒီအခြေအနေနဲ့တော့ လက်ထပ်ဖို့ သတ္တိမွေး ရဦးမယ်ဆိုတာ၊ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကိုလုပ်မှ ဆိုတာ”

“မှီ မှတ်မိတာပေါ့ ... မှီပြောခဲ့တာပဲ ဥစ္စာ၊ အဲဒီတုန်းက မောင် ဘာဖြစ်လို့ မှီကို အကြောင်းစုံပြောမပြဘဲ စိတ်ဆိုးသွားတာလဲ”

“ဒီမှာ မှီ”

ခုမှ သိရသော အမည်အရ စင်စစ်ဗလဆိုသော မောင့်ကို မှီ ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိသည်။ ။

စင်စစ်ဗလ မျက်ဝန်းနက်တွေ အေးစက်တင်းမာသွားရသည်။ ။ ဆံပင်ကလေး ပုံပုံကျအောင် ထိုင်နေသော ယွန်းမှီမှီကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ကျုပ်နာမည် စဝ်နေဗလ၊ ဒီခြံ ဒီတိုက်ကို ကျုပ်ပိုင်တယ်၊ တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံးက နေဗလ အမှတ်တံဆိပ်လုပ်ငန်းမှန်သမျှ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေချည်းပဲ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ကျုပ်ပိုင်တဲ့ မြေဧက ငါးရာလောက် ရှိတယ်၊ ကျုပ်အလုပ်လက်မဲ့ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေမဲ့ တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... ဒီအခြေအနေနဲ့ ဆို ကျုပ်ကို ခင်ဗျား လက်ထပ်နိုင်ပြီလား”

မှီ မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားကာ မောင့်ကို စိုးရိမ်တကြီး စိုက်လို့ ကြည့်သည်။ သို့ပေမဲ့ မှီရင်တွင်းမှာ ရှိနေသည့်အတိုင်း ရိုးသားဖြူစင်စွာပင် မှီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

မောင်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သိပြီ။ ပြီးတော့ မောင်သည် အလုပ်လက်မဲ့မဟုတ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးစီးဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းမည့်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ... မှီက အသည်းနှင့်အောင်ချစ်နေရပြန်သေးသည်။ မှီ လက်မထပ်နိုင်စရာ ဘာရှိမလဲ။

“လက်ထပ်နိုင်ပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ...မောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကို မောင် ... မောင် တစ်မျိုးမတွေ့နဲ့”

စဝ်နေဗလက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ခန်းဆီးစနားမှ လူကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်တာမို့ ထိုသူပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဒီမှာ ... မှီ၊ ဒေါ်လေးငယ်ကို ဒီနေ့ပဲ ပြောလိုက်ပါ။ မှီနဲ့ မောင် ချက်ချင်း လက်ထပ်မယ်။ နက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ ဒီခြံထဲမှာ စနေနေ့ည ဧည့်ခံပွဲလုပ်မယ်”

“ဟင်”

မှီက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ မောင့်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ငေးမောကြည့်နေမိ၏။ တစ်မျိုးကြီးပါလား မောင်ရယ်။ မောင်ဟာ တစ်ဇွတ်ထိုးသမားဆိုတာတော့ သိပြီးသားမို့ မှီ ဘာမှ ပြောမနေချင်တော့။ တကယ်တော့ မောင့်ကို မှီ သိတာ ... ခုနစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ။ ချစ်ခဲ့ကြတာလည်း နှစ်လကျော်ရုံလောက် ရှိသေးတာ။ သို့ပေမဲ့ မှီရင်ထဲမှာ မောင် ခိုင်မြဲနေပြီ။

မှီနှလုံးသား ဖြူသန့်သန့်ကလေးထဲမှာ မောင့်ကို ဘာမှန်းမသိရခင် ကာလကတည်းက အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ထားပြီးသား။ မှီစကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားရသောမောင့်ကို မှီ ပြန်ပြီး ချော့မော့တောင်းပန်ဖို့ မောင့်အလိုဆန္ဒကို လိုက်လျောသည့်နည်းပဲ ရှိတော့တာပါ။

“မှီ ... ကျောင်း ... ကျောင်းကိစ္စကော ... မောင်”

“ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့”

“မောင်က တစ်ဇွတ်ထိုးပဲ၊ ခုလည်း နောက်မဆုတ်တော့မှာ သေချာနေပြီ မဟုတ်လား။ မှီ ဒီတစ်ခါငြင်းလိုက်ရင် မောင် တစ်သက်လုံး ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပစ်မှာ လားဟင်”

တီးတိုးညှံသက်သော လေသံလေးနှင့် မော့မော့ကလေး မှီ မေးသည်

။

“အမြန်ဆုံးပဲ လက်ထပ်မယ် မှီ”

“မောင့်သဘောပါ မောင်ရယ် ... မောင့်သဘောပါပဲ”

“ဒေါ်လေးငယ်ကလည်း သဘောတူပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒေါ်လေးငယ် သဘောတူမှာ ပါ”

မှီကတော့ လောကမှာ ဟန်ဆောင် ချင့်ချိန်ရခြင်းမျိုးကို မကျွမ်းဝင်သူပီပီ စိတ်ထဲရှိတာသာ ပြောသည် ။ သို့ပေမဲ့ စကားက စင်စစ်လရင် ထဲ အပြင်းအထန် ဝင်ဆောင့်လိုက်ပြန်ကာ ... စင်စစ်လ အံကို တင်းတင်းဖိထားလိုက်မိ၏။

ဝင်းဝါဖြူလွင်သော ကမ္ဘာဇေယျာပြေးသည့် အသားရောင်ပေါ်မှာ ပါးပြင်တွေ နားရွက်ဖျား တွေ နီရဲလာသည် ထိ စင်စစ်လ ရင်ထဲ မုန်တိုင်းဆင်နေရပေသည် ။

“မှီ ... ပြန်တော့”

ပြတ်သားသော စကားကိုဆို၍ သူ အပြင်ထွက်သွားတာမို့ မှီ နောက်က လိုက်လာခဲ့ရသည် ။ မောင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ခက်ထန် မာကျောနေရသလဲ။ မှီက မောင့်ချစ်သူပဲကွယ်။

သို့သော် အတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်သည် ။ စိတ်ဆိုးပြေခါစမို့ မောင် ... ခေါက်ရိုး မပြေသေးသလို ဖြစ်နေနိုင်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်နှာကြီးမှုန်ကာ မောင် အလိုမကျ ဖြစ်ဖူးတတ်ခဲ့ သားပဲ။ မှီကသာ အလျှော့ပေးစမြဲ မဟုတ်လား မောင်ရယ်။

ခုနု ပျောက်ကွယ်သွားသူ ပြန်ရောက်လာကာ လက်ထဲပါလာသော ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို စင်စစ်လထံ ရိုရိုသေသေ ကမ်းပေး၏။ စင်စစ်လက အငှားကားရှိရာ ကိုယ်တိုင်ဆင်းသွားကာ ကားသမားကို ပေးလိုက်တာ မှီ မြင်သည် ။

မောင် ဘာမှ မပြောခင် ကားနောက်ခန်းသို့ မှီ တက်လိုက်၏။ မောင့် မျက်နှာကိုလည်း မရဲတရဲ ကြည့်မိသည် ။ နှစ်လကျော်ခန့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပြီးသော မောင့်ကို ထူးဆန်းနေမိသည် ။ ဪ ... မှီချစ်သူက ရှမ်းစော်ဘွား အမျိုးအနွယ်ဆိုပဲ။ ခါတိုင်းထက် ပိုမိုသပ်ရပ်ကာ ဘာ

မှန်းမပြောတတ်သည့် အရှိန်အဝါတစ်မျိုး ထွန်းလင်းရောင်ပြန်ဟပ်သလိုရှိသော မောင့်ကို ... ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မှီ ရှိန်နေပါသည်။ ။

ခါတိုင်းလိုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စကားမဆိုတတ်တော့သလိုလို။ နည်းနည်းပါးပါးပင် စိမ်းသွားသလိုလို ထင်မိသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အဟန့်ကြီးက ကြားမှာ ခြားကာ ထားလိုက်သလို မှီ ထင်နေမိကာ. .

“မောင် လိုက်ပို့ပါလားဟင် ...” ဟု ပြောမိလှခင် နှုတ်ဖျားလေးကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရ၏။ မောင့်ဂုဏ်သိမ်က ထည်ဝါလွန်းနေသည်။ ။ အငှားကား လိုက်စီးဖို့ ရာ တန်ပါ့မလား။

မှီရင်ထဲ အလုံးကြီးတစ်ခု ဆို့နှင့်ကာ အိမ်တံခါးမကြီးရှေ့ လက်ပိုက်ရပ်ကျန်ရစ်သော မောင့်ကို နှုတ်ပင်မဆက်မိဘဲ အငေးကြီးငေးရင်းကားနှင့်ပါလာရသည်။ ။ ဘာစကားမှ မောင် အများကြီးမပြော။ မောင် စိတ်ဆိုးမပြေသေးတာလား။

လမ်းမပေါ် ကားရောက်လာတော့ အိပ်မက်လိုလို ပုံပြင်လိုလို အဖြစ်အပျက်ကို မယုံသလိုလို ကြောင်နုနု ယောင်ငင နှင့် ပြန်ပြီးမြင်ယောင်နေဖြစ်သည်။ ။ စဝ်နေဗလတဲ့ ၊ မောင့်နာမည်လေးက ခမ်းနားလှပလွန်းပါတိ မောင်ရယ်။